

အပြစ်စည်း

ပရဝတ္ထုတိုများ

Created by
Donation Box Family

အမှာစာ

ငယ်ငယ်က လူပြောများတဲ့ စကားရှိတယ်။ ‘ကံနိမ့်ရင် သရဲ တွေ့တယ်’ဆိုတဲ့ စကားပေါ့။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့တွေဟာ မြင့်မှန်းမသိ နိမ့်မှန်းမသိတဲ့ ‘ကံ’ဆိုတာကို အကောင်းဆုံး ကာကွယ်ကြတယ်။ ကံမနိမ့်အောင် ကာကွယ်နည်းတွေက မိန်းမ ထင်တန်းအောက်နဲ့ အိမ်အောက်ကို မသွားကြဘူး။ ရှောင်ကြတယ်။ ဒီနည်းလမ်းက ဟုတ်တယ်၊ မဟုတ်ဘူးဆိုတာထက် ‘ငါအထက်ပါ နေရာကို မသွားထားဘူး’ဆိုတဲ့ စိတ်ကြောင့်ပဲ တော်ရုံသတ္တိကို ဖြစ်စေတယ်။

အနိမ့်ဆုံးတော့ ညဘက် တစ်ယောက်တည်း အပြင်ထွက်တာလောက်ကို လုပ်ရဲလာတယ်။ နောက်ပိုင်း အသက်အရွယ်လေး ရလာတာရယ်၊ ကိုယ်တိုင် ဝေခွဲတတ်လာတဲ့ အသိတွေကြောင့် ကံနိမ့်မှ၊ ကံမြင့်မှ ဆိုတဲ့ အစွဲကို တဖြည်းဖြည်း သွေဖည်တတ်လာတယ်။ အလွယ်ဆုံး ဥပမာပေးရရင် ဘုန်းကြီးတွေ၊ ရဟန်းတွေလို အမြဲကောင်းတာပဲ လုပ်နေတဲ့ ကိုယ်တော်တွေတောင် သရဲနဲ့ ပက်ပင်းတိုးတာတွေ၊ ဘုရားဟောတွေမှာ ဖတ်မှတ်လေ့လာရလို့ပေါ့။ လုံးဝ မကြောက်ဘူး ဆိုတာထက် သူ့စည်းကိုယ့်စည်းနဲ့ နေတတ်ရင် ပြဿနာမရှိဘူးဆိုတာ သိလာတော့တယ်။

နောက်ပိုင်း ပိုသိလာတာက သရဲတစ္ဆေ ဆိုတာ ကြောက်စရာထက် သနားစရာ ဘုံဘဝက သတ္တဝါတွေလို့ မြင်တတ်လာတယ်။ လူတွေပေးတဲ့ အစာကို စားရင်း၊ လူတွေ ပေးတဲ့ အမျှဝေသံကို နားထောင်ရခြင်းက သူတို့ရဲ့ ဘုံ

ဘဝ ထွက်ပေါက်မျိုးဆိုတာ ဘုရားဟောတွေကနေပဲ သိရှိလာခဲ့တာကြောင့် ပါ။ သူတို့ ပြုဖူးတဲ့ အကုသိုလ်ကံလည်း ကုန်လာမယ်၊ ကိုယ်ပြုပေးတဲ့ ကုသိုလ်ကိုလည်း သာဓုခေါ်နိုင်မယ်ဆိုရင် သူတို့ဟာ ရောက်လေရာဘုံဘဝ ကနေ ကျွတ်တမ်းဝင်ကြရတယ်။ ဒါကြောင့် အမျှဝေ သာဓုခေါ်ခြင်းဟာ သူ့ စည်းကိုယ့်စည်းကို အကောင်းဆုံး ချိုးဖြတ်နိုင်တဲ့ မေတ္တာတရားရဲ့ ပြယုဂ် တစ်ခုပဲဆိုတာ နားလည် သဘောပေါက်လာပါတယ်။

ကူညီမျှဝေပေးကမ်းခြင်းဆိုတာ လူတိုင်း၊ သတ္တဝါတိုင်း အတွက် အမှန် တကယ် နယ်စည်းမခြားဘဲ ဘဝတိုင်းကို သာယာလှပ အေးချမ်းစေပါ တယ်။

ဒါကြောင့် ဒီ ‘အပြင်စည်း’ဆိုတဲ့ စာအုပ်ကလေးကို ကျွန်တော်တို့ Donation Box ပရဟိတ မောင်နှမများက တစ်ခုသော စိတ်နဲ့ ဖန်တီးဖြစ် လိုက်တာပါ။ ဒါကတော့ ဒီစာအုပ်ကို ထုတ်မယ်၊ ရောင်းမယ်။ ရသမျှ အကုန် ပြန်လှူမယ်ဆိုတာပါပဲ။

လိုအပ်ချက်တွေ ပြည့်နေတဲ့ လူတွေမှာ ကံနိမ့်ခြင်း၊ ကံမြင့်ခြင်း ဆိုတာ ထက် တကယ့်လိုအပ်ကို ဖြည့်တင်းပေးမယ့် လက်တစ်စုံပဲ လိုတာပါ။ ဒီ စာအုပ်ကလေးက ရတဲ့ အကျိုးအမြတ် ရသလောက်ကို အတွင်းအပြင် စည်းမခြားဘဲ ကူညီလက်ကမ်း ကြည့်ကြရအောင်ပါ။

Donation Box Family

ဘုတနော

မိုးစွေ

တက္ကသိုလ်ကြီးပိတ်သည့် အချိန်တွင် မိုးထက်တို့ သူငယ်ချင်းတစ်စု သူများတွေလိုမျိုး နိုင်ငံခြားခရီးစဉ်တွေထက် မြန်မာပြည်မှ လှပသည့် နေရာများဆီသို့ ခရီးထွက်ရန် ပြင်ဆင်ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့ သူငယ်ချင်း တစ်စု ဆုံးဖြတ်ထားသည့် အတိုင်း မြန်မာပြည်ရှိ အလှအပများစွာ စုဝေးရာ ပြည်နယ်များတွင်းမှ မွန်ပြည်နယ်ကို ရွေးချယ်လိုက်ကြသည်။ မွန်ပြည်နယ် သထုံခရိုင်၊ ပေါင်မြို့နယ်၊ ဇင်းကျိုက်မြို့ရှိ ဇင်းကျိုက်တောင်ကို အလည်သွား ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြတော့သည်။

ဆုံးဖြတ်ထားကြသည့် အတိုင်းလည်း အရောက် သွားဖြစ်ခဲ့ကြချေပြီ။ ဇင်း ကျိုက်တောင်သည် ပေ ၃၀၂၂ မြင့်၍ တောင်တက်ခရီး လေးမိုင်နီးပါး ရှိ သည့်တောင်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်သည်။ မိုးထက်တို့ လူစု လူအများ ရောက်ဖူးနေ ကြဖြစ်သည့် ဇင်းကျိုက်မြို့ရှိ ကျောက်သင်္ဘော အပန်းဖြေစခန်းတွင် အချိန် ခေတ္တမျှ နေပြီးနောက် တောင်ပေါ်ရှိ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်း တွင် ညအိပ်ညနေ တည်းခိုခွင့် ရရှိခဲ့ကြရာ တည်းခိုဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ဘုန်း တော်ကြီးကျောင်းလေးမှာ အတန်ငယ် သေးငယ်လှပြီး သီတင်းသုံးနေသည့် ဘုန်းတော်ကြီးမှာလည်း နှစ်ပါးမျှသာ ရှိသည်။ ညခင်း အရောက်တွင် ခရီးပန်းလာကြပြီး ပျော်ပါးခဲ့ရာမှ ပင်ပန်းလာသည့်ဟန်နှင့် မိုးထက်၏ သူငယ်ချင်းသုံးဦးမှာ ခြေပစ်လက်ပစ် အိပ်စက်ကုန်ကြချေပြီ။ တစ်နေရာ ရောက်လျှင် တစ်ခုခု သိကို သိခဲ့ရအောင် အမြဲကြိုးစားတတ်သည့် မိုးထက် မှာတော့ တစ်ညတာ တည်းဖြစ်သည့် နေရာဖြစ်သော်လည်း ဒီနေရာ၊ ဒီ

ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း၏ သမိုင်းကို သိချင်လွန်းနေမိသည်။ ကံအားလျော်စွာ ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးမှာ ကျိန်းနေပြီ ဖြစ်သော်လည်း မကျိန်းသေးသည့် ဘုန်းတော်ကြီးမှာ စာပေကျမ်းဂန်များ ဖတ်ရှုနေလေသည်။ ထို မကျိန်းသေးသည့် ဘုန်းတော်ကြီးထံသို့ မိုးထက်နှင့် အတူ မအိပ်ချင်သေးသည့် သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်တို့က ချဉ်းကပ်ပြီး သိလိုသည်များကို ဦးတိုက်လျှောက်ထားဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

‘ဘုန်းဘုန်းဘုရား၊ ဒီကျောင်းကြီးက သက်တမ်း ဘယ်လောက် ရှိပြီလဲ ဘုရား’

စသဖြင့် မိုးထက်တို့ စတင်ပြီး စပ်စုလိုက်ရာက ဇင်းကျိုက်တောင်၊ ဇင်းကျိုက်ဆံတော်ရှင် စေတီတော်မြတ်ကြီး တည်ထားဖြစ်တဲ့ အထိ သမိုင်းကို စေ့စေ့စပ်စပ် သိလိုက်ကြရသည်။ ထိုဘုန်းဘုန်းမှာလည်း ဇင်းကျိုက်မြို့ခံငယ်ဖြူ ဘုန်းဘုန်းဖြစ်သောကြောင့် သမိုင်းကို ပိုပြည့်စုံစွာ သိခွင့်ရခဲ့ကြလေသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးမှ ပြောရင်းပြောရင်းဖြင့် သူပြောသည့် စကားများကို လူငယ်တွေ စိတ်အားထက်သန်စွာ နားထောင်နေကြသဖြင့် တဖြည်းဖြည်း အားရလာသလို ရှိလာပြီး စကားတစ်ခွန်းကို စလိုက်တော့သည်။

‘ငါ့ညီတို့ မင်းတို့တွေ တစ္ဆေ သရဲ ဆိုတာကို ယုံကြလား’

ဘုန်းဘုန်းစကားကြားသည်နှင့် မိုးထက်အနား ပြေးကပ်သည့် သူငယ်ချင်းကကပ်၊ ကြောက်သလိုနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေ့ကြည့်သူကကြည့်နဲ့ စိတ်ချောက်ချားနေကြစဉ် ဒီလိုကိစ္စမျိုးမှာ ဝါသနာ ထုံးသော မိုးထက်က

‘တင်ပျံ ဘုရား၊ ယုံကြည်ပါတယ်’

‘အိမ်း၊ ဒါဆို မင်းတို့တွေကို ထူးဆန်းတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကလေး တစ်ခုပြောပြမယ်၊ ဒီအဖြစ်အပျက်က အမှန်တကယ် ဟုတ်မဟုတ် ဆိုတာတော့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ချင့်ယုံကြပေါ့ကွာ။ ဒီကိစ္စကို ကိုယ်တိုင် ကြုံခဲ့ကြရတဲ့ သူတွေ

ကတော့ မရှိကြတော့ဘူးကွယ်။ ဒီအဖြစ်အပျက်ကြီးက တကယ် ဖြစ်ခဲ့ပါ
တယ် ဆိုတာကိုတော့ သက်သေ သာဓက ပြနိုင်တဲ့သူတွေ၊ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့
နေရာကို လမ်းညွှန်ပြနိုင်တဲ့ သူတွေကတော့ အခုထိ ရှိနေသေးတယ်။ အခု
ဆိုရင် ဒီအဖြစ်အပျက်ကြီးက ကလေးတွေအတွက် အိပ်ယာဝင်ပုံပြင်
သာသာလောက်ပဲ မှတ်တမ်းကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ တကယ်တော့ ဒီထက်ပိုတဲ့
ဖြစ်ရပ်မှန် ဇာတ်လမ်းဆိုတာကို ဘယ်သူမှ လေးလေးနက်နက် မစဉ်းစားမိ
ကြတော့ဘူး။

အဖြစ်အပျက်တွေအားလုံးရဲ့ အစက တို့မွေးခဲ့တဲ့ ဇင်းကျိုက်တောင်ခြေ
နားက ရွာငယ်လေးမှာပဲ။ အဲဒီ ရွာလေးမှာ ကိုဖိုးဆင့်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်
ရှိခဲ့ဖူးတယ်’

ဘုန်းတော်ကြီး၏ စကားရေယာဉ်ကြောထဲမှာ မိုးဆင့်တို့ သူငယ်ချင်း
တစ်စု မျောပါလို့...။

‘ဗျို့ ကိုရင်၊ ကိုရင် ဒီနေ့ ကိုရင်ဖိုးဆင့် ရွာထဲ ယမကာ လာရောင်းတာ တွေ
လိုက်သေးလား’

လယ်ထဲသို့ အသွား ရွာသားတစ်ဦးက လှမ်းမေးလိုက်ရာ ကျန်ရွာသား
တစ်ဦးမှ ချက်ချင်း ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

‘မတွေ့လိုက်ဘူးဝေ့။ လာသွားသေးလို့လား။ ကျုပ်လည်း သူ့ကို စောင့်နေ

တာ။ အဲဒီလူ တကယ့်လူဗျာ။ ကိုယ့်ရွာကို ကျော်ပြီးမှ တခြားရွာကို ယမကာ သွားရောင်းတာ ဆိုရင်တော့ ဒီလူ သေဖို့သာပြင်ထား’

မှန်ပါပေသည်။ ကိုဖိုးဆင့်ဟုဆိုလျှင် ရွာတစ်ရွာလုံးသာမက အနီးအနားမှ ရွာကြီး၊ ရွာငယ်၊ မြို့အထိ နာမည်ကြီးလှပေသည်။ ကိုဖိုးဆင့် နာမည်ကြီးရ သည့် အကြောင်းအရင်းမှာ သူချက်လုပ်ရောင်းချသည့် ယမကာကြောင့်ပင်။ ကိုဖိုးဆင့်ချက်လုပ်ထားသည့် ယမကာမှာ အရက်လုံးဝ မကြိုက်သူများပင် ချီးမွမ်းတတ်ကြသည်။ ထိုအရက်ကြောင့်ပင် အရက်မသောက်တတ်သူများ လည်း အရက်သောက်တတ်လာကြသလို၊ တစ်ဖက်တွင်လည်း ဆေးဖော်ရာ အရက်ထည့်ပြီး ဖော်ရသည့် ဆေးများတွင်လည်း အခြား အရက်၊ ယမကာ များထက် စာလျှင် ကိုဖိုးဆင့် ချက်လုပ်ထားသည့် ယမကာထည့်ပြီး ဖော်ပါ က ပိုပြီး ဆေးအာနိသင် စွမ်းလေသည်။ အမြဲလိုလို ယစ်မူးနေတတ်သည့် အရက်အိုးကြီးများပင် ကိုဖိုးဆင့် အရက်ကို အလွန်အမင်း ချီးကျူးကြသည်။ သူတို့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး သောက်ဖူးခဲ့သမျှ အရက်များနှင့် ဘာမျှ မဆိုင် ဟု ဆိုကြသည်။ ထိုသို့သော စကားများမှာ ကိုဖိုးဆင့် သတင်းလွင့်ထား သည့် ကြေငြာချက်များ လုံးဝမဟုတ်။ အမှန်ပင် ကိုဖိုးဆင့်၏ ယမကာမှာ ထူးကဲလှခြင်းကြောင့် ကျော်ဇောလာခြင်းဖြစ်သည်။ ယမကာချက်လုပ်သူ ကိုဖိုးဆင့်မှာ ယခင်ကတည်းက ခပ်အေးအေး နေတတ်သူမို့ စကားခပ်များ များလည်း မပြောတတ်။ သူ့အား ချီးမွမ်းလျှင်လည်း ပြုံးပြယုံကလွဲ ဘာမျှ မ တုံ့ပြန်ဖြစ်ခဲ့။

ကိုဖိုးဆင့်ချက်လုပ်ထားသည့် ယမကာမှာ အိုးဖွင့်လိုက်သည်နှင့် မွှေးပျံ့ သည့် ရနံ့တစ်မျိုးကို ရလိုက်ပြီး သောက်ချလိုက်လျှင်လည်း ထူးကဲသည့် ယစ်ရည် အရသာအသစ်မျိုးကို ခံစားစေနိုင်သည်။ ဤမျှလောက် နာမည်ကြီးလွန်းသည့် ကိုဖိုးဆင့် ယမကာကို အကြောင်းပြု၍ စီးပွားပျက်ခဲ့

ရသူများလည်း ရှိကြသေးသည်။ ထိုသူများမှာ ရွာထဲမှ ထန်းရည်သည်များ နှင့် အခြား ယမကာ ချက်လုပ်ရောင်းချခြင်းဖြင့် အသက်မွေးကြသူများ ဖြစ်ကြသည်။ စီးပွားပျက်ခဲ့ရသူများမှာ ကိုဖိုးဆင့်အား အငြိုးအတေး ထားနေကြသည်။

ကိုဖိုးဆင့်သည် ယခင်က အရက်သမားတစ်ဦး ဖြစ်ပြီး အလုပ်မယ်မယ်ရ ရ မလုပ်သဖြင့် မိသားစုနှင့် ဆွေမျိုးများမှ သေခန်းပြတ် သဘောမျိုးဖြစ်၊ သေသေရှင်ရှင် ဝိုင်းကြင်ထားသည်ကို ခံခဲ့ရပြီးနောက် အားလုံးကိုလည်း စိတ်နာ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း စိတ်ပျက်မိပြီး သေကာမှသေရော အရမ်းချစ်တဲ့ အရက်ကို သစ္စာ မဖောက်နိုင်ဘူးဆိုပြီး အရက်ချက်သည့် အိုးကြီး တစ်လုံးနှင့် ကိရိယာတချို့၊ ကုန်ကြမ်းတချို့ကို ယူဆောင်သွားပြီး လူသူ ကင်းမဲ့ပြီး အနက်ဆုံးတောထဲသို့ သွား၊ ရုတ်တရက် မြင်သည့် တောင်တစ် တောင်ပေါ်သို့ ခြေလျင် တက်ခဲ့သည်။ တောင်ပေါ်ရောက်သောအခါ သူ ထင်မှတ်ထားသည့်အတိုင်း မဟုတ်ဘဲ လူတစ်ဦး အသင့်နေနိုင်သည့် ပုံစံမျိုး ဖြင့် သဘာဝအတိုင်း ဖြစ်ပေါ်နေသော ကျောက်ဂူငယ်လေး တစ်ဂူကို မြင် လိုက်ရသည်။ ရှေးယခင်က လူသားများ (သို့တည်းမဟုတ်) တောရဆောက်တည်သည့် သူတော်စင်များ မှီတည်းခဲ့ဟန်ရှိသည်။ (ထိုတောင်သည် ယနေ့ခေတ်လမ်းခင်းကျောက်မိုင်းများ ခွဲ၊ တောင်ကြီးများ ဖြိုချနေသည့် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရှိသည်ဟု သိရသည်။)

ထိုကျောက်ဂူမှာ အဝ ကျဉ်းမြောင်း၍ အတွင်းထဲတွင် တဖြည်းဖြည်း ကျယ်လာပြီး အတော်လေး ရှည်လျားကြောင်း သိလိုက်ရသည်။ ကျောက်ဂူ အတွင်းထဲတွင် ယခင် မည်သူမျှ နေခဲ့ဖူးဟန်မရှိ။ မည်သည့်ပစ္စည်းမျှ မမြင် ရချေ။ ကျောက်ဂူအဝ နေရာတွင်မူ မီးဖိုထားသည့်ဟန် ကျောက်တုံး အစုအခဲများကို ဖိုခနောင့်ဆိုင် အနေအထားမြင်ရသည်။ သို့သော် လူမ

ရောက်သည်မှာ မည်၍မည်မျှ ကြာမြင့်နေသည် မသိရ နေရာအားလုံးတွင်
ခြံနွယ်များဖြင့် ပြည့်နှက်နေလေသည်။ ကိုဖိုးဆင့်လည်း အသင့်ပါလာသည့်
စားဖြင့် ကျောက်ဂူအဝလေးအား ရှင်းလင်းပြီးနောက် အနီးအနားက
သစ်ကိုင်းတွေကို ခုတ်ထစ်ပြီး မီးဖိုလိုက်သည်။ ထို့နောက် ထောက်များ
အကျအနပြုလုပ်ကာ ထိုမီးဖိုပေါ်သို့ အိုးကြီးတစ်အိုးကို တင်လိုက်ပြီး
လိုအပ်သည့် အရာများ ထည့်လိုက်သည်။ အလျဉ်သင့်ချက်များ ရေဆိုလျှင်
လည်း အနီးအနားမှ စီးနေတဲ့ တောင်ကျရေကအသင့်မို့ အဆင်ပြေသည်
ထက်ပင်ပိုနေလေသည်။ ထိုသို့ ပြင်ဆင်ပြီး ယမကာကို စိတ်ကြိုက်ချက်
တော့သည်။ ယမကာလေး ချက်လိုက် စိမ်ပြေနပြေ ထိုင်သောက်လိုက်။
ဗိုက်ဆာလာရင် တောင်ပတ်ပတ်လည်မှာ သစ်ဥသစ်ဖုတွေ ရှာစားလိုက်နဲ့
ဘဝရဲ့စည်းစိမ်ကို ကောင်းကောင်းကြီး ခံစားနေမိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ငွေ
နှင့်ဝယ်မှ ဖြစ်မည့်အရာများ ရှိလာပါက သူကိုယ်တိုင်ချက်ထားသည့်
အရက်အား အနည်းငယ် ခွဲကာ တောင်ခြေသို့ ဆင်းပြီးရွာများတွင် လိုက်လံ
ရောင်းချဖြစ်သည်။ မဝယ်ကြသည်က များသည်။ ကိုဖိုးဆင့်သည်လည်း ခေ
သူမဟုတ်။ မဝယ်ကြလျှင်လည်း ဖြစ်သည်။ သူက အရက်ပေးမည် ဖြစ်ပြီး
အရက်နှင့် လဲလှယ်ရန် တစ်ခုခု ပြန်ပေးရမည် ဆိုသည့် ပုံစံဖြင့် တစ်ခုခု
တော့ ရအောင် ကြိုးစားလာဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ကိုဖိုးဆင့် ချက်သည့်
အရက်သည် အဆင့်အတန်းမမီသည့် သာမန် မီးတောက်အရက်မျှသာ
ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့ ဘာရယ်မဟုတ် သူ့အရက်နှင့် လဲသောက်သွားသူမှာ
အမဲ ဖော်ထားသဖြင့် အမဲအူတစ်ဆွဲကို ကိုဖိုးဆင့်အား ပေးလိုက်သည်။ ကို
ဖိုးဆင့်မှာလည်း ယခင်က အမဲသား မကြိုက်သော်လည်း ငတ်မည့်ဘေးမို့
ဘာဖြစ်ဖြစ် စားရတော့မည် ဖြစ်သည်။ ထုံးစံအတိုင်း တောင်ပေါ်သို့ တက်
လာခဲ့ပြီး အမဲအူအား ချက်ရန် ပြင်ဆင်ခဲ့သည်။ ချက်ပြုတ်ခဲ့ပြီးနောက်တွင်

သူကိုယ်တိုင်ချက်ထားသည့် တောအရက်ကလေးဖြင့် မြည်းရန် ပြင်နေစဉ် သူကျောပေးထားသည့် လှိုဏ်ဂူထဲမှ အသံတစ်သံ ကြားလိုက်ရသည်။

‘ငါ့ကိုလည်း နည်းနည်းလောက် ကျွေးပါလားကွာ။ ဗိုက်တွေ ဆာလွန်းလို့ ပါ’

ကိုဖိုးဆင့်လည်း တော်ရုံ ကြောက်တတ်သူ မဟုတ်သော်လည်း အနည်းငယ် ချောက်ချားမိသွားသည်မှာ အမှန်ပင်။ ထိုမျှလောက် နက်သည့် တောတောင်ကြီးထဲတွင် လူကြီး မိဘများက နတ်ကြီးသည်ဟု ပြောကြ သည့်နေရာတွင် သူတစ်ကိုယ်တည်း အရက်ချက်ပြီး နေလာသည်မှာ လေး လပင် ပြည့်တော့မည်။ သည်နေရာတွင် သူမှလွဲ၍ လူသား တစ်ဦးတစ်လေ မှ မရှိ။ မလာတတ်၊ မလာရဲ၊ မလာနိုင်သည့် နေရာ ဖြစ်သည်မို့ တစ်စုံတစ်ခု ကို သူတွေ့လိုက်မိသည်။ သို့ရာတွင် ထမပြေးဖြစ်ခဲ့။ အနီးရှိ ဆောင်ဓားကို လက်မှ ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း အသံအက်ကွဲကွဲနှင့် အသံရှင်အား ပြန်မေးလိုက် သည်။

‘ငါ မင်းကို ကျွေးရင် မင်းငါ့ကို ဘာပြန်ပေးမှာလဲ’

ထိုအခါ တစ်ဖက်မှ အသံရှင်က ချက်ချင်းဆိုသလိုပင်-

‘မင်းဘာလိုချင်လဲ။ လိုချင်တာ ပေးမယ်ကွာ။ ရွှေဆိုရွှေ၊ ငွေဆိုငွေ’

ကိုဖိုးဆင့် မျက်လုံးပြူးသွားမိသည်။ သူ့နေရာတွင် တခြားသူဆိုလျှင် ထို ပစ္စည်းများကို ကောင်းကောင်း တောင်းပေလိမ့်မည်။ ကိုဖိုးဆင့်မှာ ထိုသို့ မဟုတ်။ အရက်သောက်သည်။ အရက်ကြိုက်သည်ကလွဲလျှင် နဂို လောဘ ရှိတတ်သူ မဟုတ်။

‘မလိုချင်ဘူးကွာ။ တခြား မင်းဘာပေးနိုင်လဲ ပြော’

တစ်ဖက်မှ အသံရှင် အနည်းငယ် အံ့သြသွားဟန်ဖြင့် အသံ ဆက်ထွက်မ

လာဘဲ တိတ်ဆိတ်နေရာက ခေတ္တအကြာတွင်

‘မင်းချက်တဲ့ အရက်ထက် ကောင်းတဲ့အရက် ငါချက်ပြမယ်’

ကိုဖိုးဆင့် မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်သွားမိပြီးနောက် လက်ခံသဘောတူ လိုက်သည်။ ထို့နောက်က အမဲသားအား သူ့တစ်ကိုယ်စာ အနည်းငယ်သာ ချိန်ထားပြီး ကျန်အသားများ အားလုံးကို ဂူကြီးအတွင်းထဲတွင် ဖက်ရွက် ကလေးနှင့် သေသေချာချာ ပုံပေးထားလိုက်ကာ ဘေးတွင်လည်း ယမကာ အိုးငယ်လေး ချပေးထားလိုက်ပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

အတွင်းထဲတွင် မည်သူရှိနေသည်ကို ကိုဖိုးဆင့် သိပ်ဂရုမစိုက်။ သူရိပ်မိ နေသည်က ထိုသူမှာ လူမဟုတ်သည်မှာ သေချာလှပေသည်။ ထိုသို့ အတွေး များနေစဉ်မှာပင် ဂူတွင်းမှ အသံထွက်လာပြန်သည်။

‘ငါ့ကိုကျွေးတဲ့အတွက် မင်းကို ကျေးဇူးတင်တယ်ကွာ။ ငါအခု မင်းတိုက် တဲ့ ယမကာ အိုးလေးထဲမှာ ရွှေပြားတစ်ပြား ထည့်ပေးထားတယ်။ အဲဒီရွှေ နဲ့ မနက်ဖြန် ငါ့အတွက် အမဲသား တစ်ပိဿဝယ်လာပေးပါကွာ။ နောက်ပြီး အရက်ချက်တဲ့ နေရာမှာ လိုတဲ့ (...) ပစ္စည်းတွေနဲ့ (...) အရွက်တွေ၊ အသီး တွေ များများ ဝယ်လာပေးခဲ့။ ပိုတာကိုတော့ မင်းကြိုက်တာသုံးပါ။’

ကိုဖိုးဆင့်လည်း ဂူထဲက အဆာကျွေးထားသည့် နေရာသို့ သွားကြည့်ရာ ပြောသည့်အတိုင်းပင် အရက်ထည့်သည့် အိုးသေးလေးထဲတွင် တန်ဖိုးကြီး ရှေးဟောင်းဘုရင်ခေတ်တွင် အသုံးပြုခဲ့ကြဟန် ရှိသည့် ရွှေဒင်္ဂါးတစ်ပြား ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဖက်ရွက်ပေါ်တွင်တော့ မည်သည့် အသားဟင်း အစအနမျှ မမြင်ရချေ။

‘ခင်ဗျားဝယ်ခိုင်းတဲ့ ပစ္စည်းတွေ ပါလာပြီ။ ရော့ ဂူထဲ ထားခဲ့တယ်ဗျို့’

သည်လိုနှင့် အကောင်အထည် မမြင်ရသေး။ မြင်ဖို့လည်း သူမကြိုးစား ဖြစ်သည့် အရာကြီးအတွက် အမဲသားများကို ဂူတွင်းသွားပို့ပေးရင်း အော် ပြောဖြစ်မိသည်။ ဂူတွင်းမှ နှာမှုတ်သံလိုလို အသက်ရှူသံလိုလို အသံကြီး တစ်ချက် ကြားလိုက်ရပြီး သူ့အားကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြန်ပြောသည့် အသံကိုလည်း ကြားလိုက်ရတော့သည်။

‘ကျေးဇူးပါပဲ ကိုဖိုးဆင့်ရေ’

‘ဟင်... ခင်ဗျား၊ ခင်ဗျား ကျုပ်နာမည်ကို သိနေတယ်ဟုတ်လား’

ကိုဖိုးဆင့် ဂူအပြင်ရောက်မှ ဂူအား ကျောပေးထားရင်း စကားမေးလိုက် သည်။ ကျောပေးထားသည့် ဘက်တွင် တစ်စုံတစ်ခုအား မြိန်ရေယှက်ရေ စားသောက်နေသည့် အသံများလည်း ကြားနေရသည်။ လှည့်မကြည့်ဖြစ်ခဲ့-

‘ဟား ဟား ဟား သိတာပေါ့ကွ။ ငါမသိတာ ဘာမှမရှိဘူး’

‘ဟင် ခင်ဗျား ကျုပ်နာမည်ကို ဘယ်လို သိတာလဲ’

‘မင်းနာမည်တင် မဟုတ်ဘူး။ မင်းတို့ တစ်မျိုးလုံးတစ်ဆွေလုံး မင်းတို့ တစ်ရွာလုံး နာမည်တွေက အစ ငါအကုန်သိတယ်။ ဒီရွာတွေဆိုတာ ငါ့ မျက်စိရှေ့တင် ဖြစ်လာတာတွေ။ အရင်က ကွင်းပြင်ကြီးတွေ ဘာလူမှ ရှိ တာမဟုတ်ဘူး’

‘ဟာ ဒါဆို ခင်ဗျားအသက်က...’

‘ငါ့အသက်လား၊ နေဦး။ ဒီဇင်းကျိုက်တောင်မှာ ဆံတော်ဌာပနာ ထား

တုန်းကလည်း ငါ့ကိုယ်တိုင် ကိုယ်တွေ့မြင်ပြီး ဖူးမြော်ဖြစ်ခဲ့သေးတယ်။ ငါ့အသက်က ငါတောင်မမှတ်မိတော့ဘူး။ ဘုရားတည်တုန်းက ငါဒီဘက်တောင်ကနေ လှမ်းဖူးဖြစ်သေးတယ်ကွာ။ အဲဒီတုန်းက ဘယ်သူတွေပါတယ်ဆိုတာက အစ ငါအတိအကျ သိနေခဲ့တယ်။ ဒီလောက်ဆို မင်း ငါ့အသက်ကို မှန်းလို့ ရလောက်မှာပါ’

‘ဟင်... ဒါ... ဒါဆို ခင်ဗျားက အသက်မနည်းတော့ဘူးပေါ့။ ဘာ... ဘာအမျိုးအနွယ်ဖြစ်နေတာလဲ အခုက။ နောက်ပြီး ဘာကြောင့် ဒီလို ဖြစ်ခဲ့ရတာလဲ’

‘ဘာကြောင့်ဖြစ်တာလဲဆိုတော့ ပြောရရင် အများကြီးပေါ့ကွာ။ ငါလည်း အတိတ်တွေ ပြန်မဆွချင်တော့ဘူး။ အဓိက ကတော့ ဒီဘဝ ဘယ်သူသေသေ ငတေမာရင် ပြီးရော။ နောက်ဖြစ်နောင်ရှင်း။ နောက်ဘဝဆိုတာ အဝေးကြီး နောင်ဘဝမှ စုခံရလည်းခံ ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ မိုက်ခဲ့တာတွေကြောင့်ပေါ့ကွာ။ အခုလောက်ထိ သက်တမ်း အကြာကြီး ပေးဆပ်ရလိမ့်မယ်လို့ လုံးဝ မထင်ထားခဲ့ဖူးဘူး။ အခု အမျိုးအနွယ်ကတော့ ပြိတ္တာဘုံသားပေါ့ကွာ။ ဟားဟားဟား၊ ဘာလဲ မင်းက ငါ့ကို ကြောက်လို့လား’

ကိုဖိုးဆင့် တံတွေးတစ်ချက် မြို့ချလိုက်ရင်း

‘မကြောက်ပါဘူးဗျာ။ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ဘာလုပ်နိုင်မှာမို့လဲ။ နောက်ပြီး ခင်ဗျားသာ ကျုပ်ကို မလိုလားရင် ကျုပ်စရောက်တဲ့နေ့ကတည်းက ခင်ဗျား ပြူးဖြဲပြီး ခြောက်လှန့်မှာပေါ့။ မခြောက်ဘူးဆိုကတည်းက ခင်ဗျားကျုပ်ကို လိုလားတယ်လို့ ကျုပ်ယူဆမယ်ဗျာ’

‘ဟား ဟား၊ အမူးသမားက ဒီလိုကျ ဘယ်ဆိုးလို့လဲ’

‘အေးပါကွာ။ ငါ့ရုပ်ဆင်းကို မင်းမြင်ရင် သွေးပျက်ပြီး လန့်သွားမှာ စိုးလို့ ငါ့တန်ခိုးလေးနဲ့ ဖျောက်ထားလိုက်တာ။ မင်းကိုငါ ပြောရဦးမယ်။ ငါ့ကို

တစ်ခုလောက် ကူညီပေးပါကွာ။ ဘာကူညီရမလဲဆိုတော့ မင်းကိုငါ အရက် ချက်ပေးပါမယ်။ မင်းက ဘာမှမလုပ်နဲ့ ယမကာထည့်ဖို့ မြူအိုးလေးတွေ ဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခု သယ်လာခဲ့ကွာ။ ပြီးရင် ရွာမှာ ပတ်ရောင်း။ မင်းနာမည် ရ လာစေရမယ်။ ငါချက်တဲ့ အရက်ကို ငါအာမခံတယ်။ အဲလိုနဲ့ ရလာတဲ့ငွေထဲ က တစ်ဝက်ကို မင်းသုံးကွာ။ ကျန်တာထဲက နည်းနည်း ငါ့အတွက် အသား လေး ဝယ်လာခဲ့ပေးပါ။ ဝယ်မလာနိုင်တဲ့နေ့ ဆိုလည်း ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်။ ငါက တခြားကောင်တွေလို မကျွေးရင် ပြဿနာရှာတာတို့ ဘာတို့ မလုပ် ဘူး။ စိတ်ချ အဓိက အကူညီတောင်းချင်တာ ကျန်တဲ့ငွေလေးကို စုစုထား ပေးပြီး မင်းမိသားစုကိုလည်း ထောက်ပါ။ မင်းသုံးချင်တာလည်း သုံးပါ။ ပို တာလေးကိုတော့ ငါ့အတွက် စုပေးထားစမ်းပါကွာ။ စုပြီး အတော်လေး များလာတဲ့အခါ သာသနာပြု လုပ်ငန်းတွေအတွက် သုံးတဲ့ထဲကို ထည့်လှူ ပေးပါကွာ။ မင်း တတ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ကိုးထောင်ပြည့် စေတီလေးတစ်ဆူ တည်ပေးပေါ့ကွာ။ မင်းအတွက် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး မဖြစ်ဘူးဆို အဲဒါလေး ကူညီပေးပါ။ ဒါမှ ငါ့အကုသိုလ်ကြွေး အမြန်ကြေမှာ။ ဒါတောင် မဖြစ်မနေ မို့ ယမကာရောင်းပြီး ရှာခိုင်းရတာ။ ဘုရားမကြိုက်ပေမယ့် မင်းကကြိုက် နေတော့ ငါ့မှာ အကူအညီတောင်းရတာ ရွေးချယ်စရာ မရှိဘူးပေါ့လေ။ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ။ ဟား ဟား’

နှစ်ချို့ သရဲကြီးတစ်ကောင်ဆိုသော်လည်း သူ့အပြစ်တွေကို သူသိနေပြီး အသက်အရွယ် အရ သဘောထားကြီးတတ်သည့် ပုံစံ။ သူများဘက် တွေး ပေးတတ်ပုံ။ အကူအညီ တောင်းလျှင်တောင် အလကားမတောင်းတတ် ခြင်း။ ဗဟုသုတလည်း နှံ့စပ်ပုံအား ကြည့်ပြီး လူမဟုတ်သော်ငြား သရဲကြီး အား ကိုဖိုးဆင့် လေးစားနေမိသည်။ ယခင် ကတည်းက သူများအကြောင်း စိတ်မဝင်စားတတ်သူမို့ သရဲကြီး နာမည်ကို မမေးခဲ့ဖူးဘူး။ တစ်နေ့ သရဲ

ကြီးနဲ့ ညခင်းမှာ သမိုင်းအကြောင်းတွေ ဆွေးနွေးနေရာက သရဲကြီးနာမည် ‘ဘုတနော’ဟု သိခဲ့ရသည်။ မည်သို့သော နာမည်ကြီးမှန်း စဉ်းစားမရ သော်လည်း ခင်မင်သွားပြီးနောက် အသက်အရွယ်ကို ထောက်ကာ ဘကြီး ဘုတနောဟုသာ သုံးနှုန်းဖြစ်ခဲ့သည်။

‘ဒီလမ်းပဲဟေ့။ ကိုဖိုးဆင့် တစ်နေကုန် ရွာထဲ ယမကာလည်ရောင်းပြီး ညနေကျ ရောင်းလို့ ရသမျှ ငွေတွေပိုက်ပြီး ဒီလမ်းအတိုင်း ပြန်သွားတာပဲ။ မနက်ကျ ဒီကနေ ယမကာအိုးတွေ သယ်ပြီး ပြန်ဆင်းလာတာ မြင်ရတယ်။ ကျုပ်ဒီကောင့်ကို စောင့်ကြည့်နေတာ ကြာပြီ’

‘ဒါဆို ဒီကောင့်ရဲ့ ယမကာရဲ့ ချက်နည်း လျှို့ဝှက်ချက်က ဒီလမ်းအတိုင်း လိုက်ရင် မြင်ရပြီဆိုတဲ့ သဘောလား’

ကိုဖိုးဆင့်အား ရန်ငြိုးဖွဲ့ထားကြသည့် ထန်းရည်သည်များ၊ ယမကာ ရောင်းသူများမှ စုပေါင်းကာ လက်နက်၊ လူသူဆယ့်ငါးဦးခန့်ဖြင့် တိတ်တဆိတ် ကိုဖိုးဆင့် ပြန်သွားသည့် လမ်းအတိုင်း လိုက်သွားခဲ့ကြ သည်။

လမ်းတစ်လျှောက်တွင် လူသွားရနိုင်ရုံလောက်သာ ရှိသည့် မြေပြင်နှင့် ဘေးပတ်လည်မှ အပင်ကြီးများ၊ ဆူးပင်များ၊ ခြံနွယ်များကို မနည်း ရှောင်ရှားသွား ရသည်။ တစ်ခါတရံ မြွေများ ဖြတ်ပြေးသွားသည်ကိုလည်း

မြင်ရသည်။ သို့သော် လိုအပ်ချက်အတွက် အမုန်းကြွေးဆပ်ရန် အားတင်း ပြီး လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

အတော်လေးလျှောက်လာပြီးနောက် ဘိုးဘေးများမှ နတ်ကြီးသည်ဟု ဆို ထားသည့် ကျောက်တောင်ကြီး ခြေရင်းနေရာသို့ ရောက်လာခဲ့ကြရာ တော် ပေါ်တက်သင့် မတက်သင့် ချိန်ဆနေကြပြန်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဆုံးဖြတ်ချက်ချကာ အများအားကိုးနှင့် မိုက်ရူးရဲဆန်စွာ တောင်ပေါ်တက် လာခဲ့ကြသည်။ တောင် တစ်ဝက်နီးပါးလောက် ရောက်လာပြီဆိုလျှင်ပဲ တောင်ပေါ်မှ တော်လဲသံကြီး လိုလို ကြားလိုက်ကြရသည်။ အချိန်မှာ ညီအစ်ကိုမသိတသိ အချိန် ဖြစ်နေသော်လည်း ကိုဖိုးဆင့် မိမိတို့အား မြင် သွားမည် စိုး၍ မီးတုတ်များ မကိုင်ဝံ့ကြ။ ဆက်၍ တက်သွားရာသူတို့သွား နေသည့် လမ်းမှ ခပ်ဝေးဝေးနေရာတွင် အလွန်အမင်း နီရဲတောက်နေသည့် အလုံးကြီးနှစ်လုံးအား မြင်လိုက်ကြရပြီး တစ်ဖွဲ့လုံး လူစုကာ ထိုအလုံးကြီး အား ကြည့်နေမိသည်။ အနီလုံးကြီးမှာ ရာဝင်အိုးကြီးခန့် ရှိဟန်တူသည်။ ထိုအလုံးကြီး နှစ်လုံးမှာ လှုပ်ရှားနေပြီး မှိတ်သွားလိုက် ပွင့်လာလိုက်ဖြစ် နေသည်ကို သတိထားမိကာမှ လူမဟုတ်နိုင်သည့် သရဲတစ်ကောင် မျက်လုံးကြီးက သူတို့အားစိုက်ကြည့်နေမှန်း ရိပ်စားမိသွားကြပြီး နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ကာ အသက်လုပြေးခဲ့ကြရတော့သည်။ မျက်လုံး ကြီးပင် ဤမျှ ကြီးနေရာ တစ်ကိုယ်လုံးဆိုလျှင် မတွေးဝံ့။

ကိုဖိုးဆင့် အတွက် ယမကာကို တောင်ပေါ် တောင်အောက် အသယ်အပို့ သာ ကိုယ်တိုင်လုပ်ရပြီး ကျန်အလုပ်များအား လူငှားဖြင့် ခိုင်းစေလာနိုင် သည့် အဆင့်ရောက်လာခဲ့သည်။ ယမကာ ဖြန့်ချိရေးကိုပင် လူငှားများ ချထားနိုင်လာပြီ။ သူ့အား နှင်ထုတ်ခဲ့သည့် မိသားစုကိုလည်း စိတ်မဆိုး သည့် အပြင် အိမ်ကိုလည်း သေချာပြန်ဆောက်ပေးထားနိုင်ပြီ မိသားစုများ၊ အမျိုးများကိုလည်း ရွှေတွဲလွဲ၊ ငွေတွဲလွဲ ဆင်ထားနိုင်သည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်ကမူ ထိုအရာများအား တပ်မက်ခြင်းမရှိ။ သရဲဘကြီး ဘုတ နှောချက်သည့် ယမကာကိုသာ မှီဝဲခွင့်ရလျှင် ပြီးပြည့်စုံနေပြီ ဖြစ်သည်။ အဝတ်အစားသည်ပင်လျှင် ယခင်အတိုင်း စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်ပင်။ ဘကြီး ဘုတနှော ကိုတော့ အသားများ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ကျွေးမွေးသည်။ ရပ်ရွာ သာရေးနာရေးများတွင်လည်း ကိုဖိုးဆင့် လက်မနှေး။ အများဆုံး လှူဖြစ်ခဲ့ပြီး ဘကြီးဘုတနှောကို ရည်စူး အမျှပေးဝေခဲ့သည်။ ထိုသို့ လုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦး ဖြစ်လာသည်အထိ အောင်မြင်လာသော်လည်း ကိုဖိုး ဆင့် မာန်တက်ခြင်း၊ ဘဝမေ့ခြင်း အလျဉ်း မရှိခဲ့။

သည်လိုနှင့် ရက်ပေါင်း၊ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာလို့လာချေပြီ။ ကိုဖိုးဆင့်ပင် အသက် ၆၀ ကျော်လာခဲ့ပြီ။ ယခင် နုစဉ်အခါက တောင်ပေါ် အခေါက်ခေါက် အခါခါ အတက်အဆင်း ပြုနိုင်ခဲ့သော်လည်း ယခုတွင် အသက်အရွယ် ထောက်လာပြီ ဖြစ်၍ တစ်လလျှင် တစ်ကြိမ်တောင် ဘကြီး ဘုတနှော ရှိရာ တောင်ပေါ် မသွားနိုင်။ ယမကာတွေလည်း မသယ်နိုင် ဖြစ် ခဲ့ရပြီ။ တစ်ခါတရံ သူရောက်သွားခဲ့ရင်တောင် ဘကြီးဘုတနှောက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောတတ်ပြီး သူ့အား အဘိုးကြီးဟု စနောက် တတ်သေးသည်။ ဘကြီးဘုတနှောကို ကိုဖိုးဆင့် ဖခင်ရင်းတမျှ သံယောဇဉ် တွယ်လာမိသည်မှာ အမှန်ပင်။ သေရမည်ကိုပင် စိုးထိတ်နေမိသည်။ သေ

မှာ စိုး၍မဟုတ်။ ဘကြီး ဘုတနော ချက်ပေးသည့် ယမကာအား သောက်ခွင့်၊ ဘကြီးဘုတနောနှင့် မဆုံနိုင်တော့သည့် အဖြစ်မျိုး ဘဝခြားသွားမည်ကို စိုးထိတ်နေခြင်းပင်။ သူစုထားသည့် ငွေကြေးများမှာလည်း အတော်ပင်များနေလေပြီ။ ထိုငွေများအား မည်သို့ လုပ်ရမည်ကို ဘကြီးဘုတနောအား မေးမြန်းရာ မကြာခင် ဒီတောင်ခြေတွင် ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဖြင့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး နောက်လိုက်တစ်ဦးဖြင့် တရား လာအားထုတ်လိမ့်မည်။ ထိုအခါ ငွေကြေးများအား ထိုပုဂ္ဂိုလ်လက်ထဲ သေချာ လှူလိုက်ပါဟု ဘကြီးဘုတနောမှ ပြောလာသည်။ ဘကြီး ဘုတနော ပြောသည့်အတိုင်း မှန်ပေသည်။ ရက်ပိုင်းအတွင်းပင် တောင်ခြေသို့ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဖြင့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး နောက်လိုက်တစ်ဦးနှင့် အတူရောက်လာကာ တရား လာအားထုတ်နေကြသည်။

ကိုဖိုးဆင့်လည်း တွေဝေမနေတော့ဘဲ သူတစ်ဘဝလုံး နိုင်သမျှ စုထား၊ ဆောင်းထားသည့် ငွေကြေးနှင့် ရွှေတို့အား ထို ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဖြင့် ပုဂ္ဂိုလ်ကို ရိုရိုသေသေ လှူဒါန်းလိုက်သည်။ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဖြင့် ပုဂ္ဂိုလ်မှာ တည်ငြိမ်အေးချမ်းသည့် အသံဖြင့်

‘အေး၊ သာဓုကွယ်၊ သာဓု သာဓု။ အဘ အာရုံအရ ဒီမြို့ဒီဒေသ ဒီနေရာကို ရောက်လာခဲ့တာ တယ်မှန်ပေသကဲ့။ အိပ်မက်ထဲမှာ အလှူမခံသော်လည်း လှူဒါန်းမည့်ဒကာနှင့် ဆုံအံ့ဆိုတာ တယ်မှန်သကဲ့။ အဘတို့က (...)ဘက်မှာ ဘုရားတည်ဖို့ ငွေကြေး အခက်အခဲနဲ့ ကြုံနေရတာ အခုလို အိပ်မက်မက်ပြီး အခုလို ကြုံရတာပဲ ငါ့မြေးရေ။ အင်း လောကကြီးမှာ ကိုယ်မယုံကြည်နိုင်လောက်တဲ့ အရာတွေ ယုံကြည်လောက်အောင် တိုက်ဆိုင်နေပါရောလား။ သူတော်ကောင်းလေး ကျန်းမာချမ်းသာပါစေ’

ကိုဖိုးဆင့်လည်း သူတော်စင်အဘပြောသည့် စကားများအား အံ့ဩတကြီး နားထောင်နေရင်း သူ့အား တစ်သက်လုံး ကူညီပေးခဲ့သူ ကျေးဇူးရှင်

အတွက် သတိရသွားပြီး’

‘အဘ... အဘ။ ဒီငွေတွေကို အဘ သာသနာပြု လုပ်ငန်းအတွက် လိုတဲ့ နေရာမှာ သုံးပါ။ အဘ တစ်ခုတော့ ပြန်ကူညီပေးပါ။ အဘ ဘယ်အလှူပဲ လုပ်လုပ် အလှူ လုပ်ပြီးတိုင်း ၃၁ဘုံသား၊ မြင်အပ်၊ မမြင်အပ်တွေ အပါအဝင်၊ ပြိတ္တာဘုံသား ဘကြီးဘုတနှောဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်အတွက် အမြဲ ရည်စူး အမျှပေးဝေပေးဖို့ မမေ့မပျောက် ကူညီပေးပါ အဘ’

သူတောင်စင် အဘက ကိုဖိုးဆင့်အား ကတိပေးပြီးနောက် ကိုဖိုးဆင့် ကိုယ်တိုင်လည်း မြတ်စွာဘုရား မနှစ်သက်သည့် သေရည်သေရက် သောက်စားခြင်းအား ယနေ့ အချိန်မှစ၍ ရှောင်ရှားပါဟု ပြောကြားခဲ့သေး သည်။

ပြောနေရင်း မောလာသဖြင့် ရေနွေးငွေ့သောက်နေသည့် ဘုန်းတော်ကြီး အား မိုးထက်တို့ သူငယ်ချင်းတစ်စု အားမလိုအားမရဟန် ဖြစ်နေမိရင်း-

‘ဘုန်းဘုန်းဆက်ပါဦး ဘုရား’

‘အိမ် ဆက်ရမယ်ဆိုရင် လိုရင်းပဲ ပြောလိုက်တော့မယ်။ ဦးဖိုးဆင့်လည်း အသက် ၆၅ နှစ်မှာ သူ အရက်ချက်ခဲ့တဲ့ တစ္ဆေကြီးဘကြီးဘုတနှောနဲ့ ခင်မင်ခဲ့တဲ့ တောင်ပေါ်ကို တစ်ယောက်တည်း တက်သွားလိုက်တာ ဒီနေ့ အထိကို ပြန်ပေါ်မလာတော့ဘူး။ အားလုံးကတော့ သေသွားပြီလို့ သတ်မှတ်

လိုက်ကြတယ်။ လူပျောက်ရှာတဲ့အနေနဲ့ အင်အားစုပြီး အဲဒီတောင်ပေါ်ကို တက်ကြည့်ကြသေးတယ်။ တောင်ပေါ်မှာ အရက်ချက်တဲ့ အိုးကြီးတစ်လုံးနဲ့ ခြံနွယ်တွေက လွဲရင် ဘာမှ ရှိမနေဘူးလေ။ ဂူပေါက်လေးတစ်ခု မြင်ခဲ့ကြ တယ်။ အဲဒီ ဂူအထဲကို ဝင်လိုက်တော့ အကျယ်ကြီးမြင်လိုက်ရတော့ အထဲ ဆက်ဝင်ကြည့်ကြသေးတယ်။ ဝင်ရင်ဝင်သလောက် ရှည်နေတာမို့ ဘယ် အထိ ပေါက်တယ် မသိ။ ဆက်ဝင်ဖို့ မရဲကြတော့တာမို့ အားလုံး လှည့် ပြန်လာခဲ့ကြတယ်။ အခု ဘုန်းဘုန်းပြောပြခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကို ဘုန်း ဘုန်းက ဘာလို့ အသေးစိတ် သိနေတာလဲလို့ ငါ့ညီတို့ မေးချင်နေကြလိမ့် မယ်။ နေဦး၊ ဦးဇင်းပြောပြမယ်။

ဦးဖိုးဆင့် မပျောက်သွားခင် တစ်ရက်က သူ့သား အငယ်ကောင်လေးကို ညဘက်ကြီး အနားခေါ်ပြီး ဒီဇာတ်လမ်းလေးကို ပုံပြင်လေးလို ပြောပြသွား တယ်။ ပြီးတော့ လက်ထဲကိုလည်း စာရွက်လေး တစ်ရွက် ထည့်ပေးသွား တယ်။

စာရွက်လေးကတော့ သူအရက်ချက်ခဲ့တဲ့ တစ္ဆေကြီး ဘုတနှောနဲ့ ဆုံခဲ့ကြ တဲ့ တောင်ထိပ်နေရာကို သွားတဲ့ မြေပုံပဲ။ တချို့ကတော့ ဦးဖိုးဆင့် အရက် ကြောင်ကြောင်ပြီး ပေါက်ကရတွေ လျှောက်ပြောတယ်လို့ ပြောကြတယ်။ တချို့က ဦးဖိုးဆင့် အမှန်တရားတွေကို ကလေးကို ပုံပြင်လို ပြောပြသွား တယ်လို့ ယုံကြတယ်။ ပိုပြီး အံ့သြစရာ ကောင်းတာက ဦးဖိုးဆင့် တစ်ယောက်တည်းပဲ သိတဲ့သူတော်စင်ကြီးကို ဘုရားတည်ဖို့ သာသနာပြုဖို့ လှူလိုက်တဲ့ အလှူကိစ္စက အမှန်အတိုင်း ဖြစ်နေတယ်လေ(...)ဘက်မှာ ဦး ဖိုးဆင့် ပြောခဲ့တဲ့ အတိုင်း၊ လှူခဲ့တဲ့အတိုင်း သူတော်စင်ကြီးက စေတီမှာ က ဗုဿိယိုးပေးထားတာ ၃၁ဘုံသားများနှင့်တကွ ဘကြီးဘုတနှော၊ ဦးဖိုး ဆင့် ကောင်းမှုတဲ့လေ’

‘ဒါဆို ဆရာတော်ဘုရားကတော့ ဘယ်လိုသိနေတာလဲ ဘုရား’

‘သိဆို... ကျုပ်က ဦးဖိုးဆင့်ရဲ့ မြေးကမွေးတဲ့ မြစ်လေ’

‘ဟင် အံ့ဩဖို့ ကောင်းလိုက်တာ’

ပိုယုံကြည်သွားစေရန် ဘုန်းတော်ကြီးမှ သူ့သေတ္တာလေးအတွင်း ဟိုဒီ နှိုက်ရင်း ဝါဖန့်ဖန့်ညစ်ထေးထေး အဝါရောင်စက္ကူလေးအား ထုတ်ရင်း မိုး ထက်တို့ကို ပြလိုက်သည်။

‘ဒါက ဦးဖိုးဆင့် ပေးခဲ့တဲ့ မြေပုံလေ။ ဒီအတိုင်းသွားရင် သူ့အရက်ချက်ခဲ့ တဲ့ တောင်ပေါ်ကို တန်းရောက်တယ်။ မှန်းသွားရင်တော့ လမ်းပျောက်မှာ သေချာတယ်’

မိုးထက်က ဆရာတော် လက်မှ စာရွက်အား ဓာတ်ပုံရိုက်ယူလိုက်ရင်း စိတ်ကူးထဲတွင် တစ်စုံတစ်ရာအား တွေးတောပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက် တော့သည်။ မိုးထက်အမူအရာကို ကြည့်ပြီးနောက် ဘုန်းတော်ကြီး တစ် ချက် ပြုံးလိုက်သည်။ ထိုအပြုံးမှာ ည၏ အမှောင်ကို အားပေးလိုက်ခြင်း လေလော၊ တန်ဆာဆင်ပေးလိုက်ခြင်းလေလော ခွဲခြားရခက်လှပေသည်။

ကြိုးစားပါဦးမည်

မိုးစွေ

စာပြီးချိန် - ၀၇. ၁၁. ၂၀၁၉ (02: 53 Am)